

Siz de Benim İyiliğimi Unutmayın

– erd44 · 11 Ağustos 2016

“Hep 12 den Vurdum Sanmak”

Bitlis'in kışı müthişti. Kar kümeleri haziran ayına kadar evlerin arasında “kum saati” şeklinde kalırdı. Bitlis Askerlik Şubesi Bitlis'in merkezinde bulunan çarşı içinden geçen derenin üzerine karşıdan karşıya atılan demir kolonlar üzerine kurulmuştu. Bitlis'in tek düz alanı derenin aktığı bölümdü ve dükkanların çoğu derenin üzerine karşıdan karşıya atılan demir veya kalas bloklar üzerinde bulunuyordu. Karın yoğunluğunu gösteren futbol kalesi direkleri üzerine oturarak çektirdiğimiz resimlerimiz vardı. Bir gün askerlik şubesinin kilerinde asker arkadaşlarım sandık içinde temiz katlanmış bir futbol takımına yetecek forma, tozluk ve ayakkabı buldular. Bizden önce askerlik şubesinde askerlik yapanlar futbolla ilgilenmişler ve futbol giysilerini yıkayıp temiz bir şekilde sandığa yerleştirmişlerdi. Pasif geçen askerlik günlerini şenlendirmek için askerlik şubesi emrinde bulunan üç ve askerlik dairesi emrinde bulunan on eratı yanıma alarak futbol çalışmalarına başladık. Askerlerin yarısı daha önce azda olsa mahalle arasında futbol oynamışlardı. Diğer yarısı da iyi bir eğitimden geçtikten sonra oldukça iyi futbol oynar hale geldiler.

1969 yılında, Bitlis'te askerlik dairesi ve şubesi dışında tek askeri birlik olan 650 kişilik sıhhiye taburuna askerlik daire başkanımın onayını alarak maç yapma teklifinde bulundum. Bitlis ilinde, askerlik dairesi ve buna bağlı şubesi ile toplam personel sayısı bir albay, bir binbaşı ve bir teğmen olan benle beraber toplam 16 kişi idi. Sıhhiye taburunda geldikleri ilin Karagücü futbol takımında futbol oynamış oyuncular bulunuyordu. Toplam 13 kişilik askerlik dairesi elemanlarının koca 650 kişilik sıhhiye taburuna futbol maçı teklif etmesinin büyük cesaret işi olduğu, subay gazinosu toplantılarında subaylar arasında tartışılıyordu. “vay efendim bu ne cüret bir lokma asker, 650 kişilik sıhhiye taburu ile aşık atsın.” Şehir meydanına maçın günü ve yerini belirten pankartlar ve afişler asıldı. Bitlis'in aşağıda akan dere dışında ikinci düz alanı olan en tepeye halk belediye anonslarıyla davet edildi.

Maç, profesyonelce top çeviren sıhhiye taburu futbolcularının hakimiyetinde geçti. Sıhhiye taburunda görevli hakem astsubayın maçı normal süresinden 10 dakika daha fazla oynatmasına karşın, askerlik dairesi takımı maçı 1-0 kazandı. Bu sonuç, sıhhiye taburu komutanı ile askerlik dairesi başkanı yerine vekaleten bakan kurmay albay arasında tartışmaya yol açtı.

Sıhhiye taburu komutanı askerlik dairesi başkanına, “nasıl olurda 13 kişilik askerlik dairesi personeli, 650 kişilik sıhhiye taburunu yener” şeklinde sitemlerde bulundu. Bizim başkan da, “sayın komutanım maç yapılacak alan küçük olduğundan, kaleci dahil 8 er kişilik yapıldı. Hani, 8 kişi 650 kişiyi yense idi haklıydınız.” diyerek konuyu alevlendiriyordu. Tek gölün sahibi olan benim, Bitlis sokaklarında dolaşırken, halk tarafından sırtımın sıvazlanması çok güzel bir andı. Ancak, askerlik anısı olarak arkadaş toplantılarında anlattığım anım ise çok daha ilginçti.

Bir gün askerlik dairesi ve çarşıda bulunan askerlik şubesinde görev yapan erat ve sonradan atış talimine gelen birkaç muvazzaf (mesleği asker olan) subaylarla toplam 20 kişi, Kırıkkale yapısı tüfeklerle atışa

gittik.

Erat arasından seçilmiş 4 asker tüfekle atış yapılan poligon kartlarını buldukları siperlerden havaya kaldırarak, kimin hedefi kaçtan vurduğunu belirliyorlardı. Ben albayımın, “tüfek doldur nişann.. allı...ve ateş” talimatı ile tüfeği her ateşlediğimde, karşıdan hedefi 12 den vurduğumu belirten işaret geliyordu. Benle beraber atış yapan yaklaşık toplam 19 subay ve erattan hepsinin atışları karavana atışlardı. Benim her atışımın 12 yi vurması, albayımın dikkatini çekti ve beni Tatvan’da yapılacak taburlar arası tüfekle atış müsabakasına katılmak için aday gösterdi. Yapmayın albayım ben çocukluğumda bir tek mantar tabancası ile atış yaptım dedimse de inanmadı ve beni Tatvan bölükler arası tüfekle atış yarışmasına yazdı. Ben haftada bir gün tek başıma tüfekle atış talimi yapmaya başladım ve karşı siperden bir çok atışımın 12 den vurulduğu haberi geliyordu. Askerde tüfekle atışı talimini ilk kez yapıyordum. Bu övünç vesilesi olan keskin nişancılığım ile hem gurur duymakta, hem de “vay anasına ben neymişim” diyerek bu nişancılığım hayret etmekteydim.

Aşağıda çarşı içinde bulunan Bitlis askerlik şubesi başkanlığına vekalet etmeme karşın, özellikle kış günü yüksekliği 1.50 cm bulan karda, elinizde sivri uçlu bastonunuz olmadan yukarı tepede bulunan yatakhane ve gece nöbet tutmaya askerlik dairesine gitmeniz çok güç oluyordu.

Böyle bir kış günü gecesi gene nöbet tutmak için askerlik dairesinin bulunduğu tepeye elimde sivri uçlu baston yardımıyla iki adımda bir bastonu kara saplayıp, ön adımımın yanına ikinci adımımı çekerek tepeye tırmandım. Gece 02 sularında nöbet tutan askerlerin nöbet tuttuğu yerleri denetleme kararı aldım. Parkamı giyerek dondurucu soğukta askerlik dairesine 25 metre uzakta bulunan yemekhanede bulunan nöbetçinin bulunduğu yere gittim. Baktım nöbetçi asker, yemekhane masasının ikisini birleştirmiş ve tüfeğini de yanına uzatmış mışıl mışıl uyuyor. Yanında bulunan tüfek askısını koluna takıp uyusa hadi bir derece, bu davranışı sahra talimatının suç ve ceza bölümüne göre bir yıl hapis cezasını içermektedir. Kendi bir yanda, tüfek bir yanda uzanmış vaziyetler. Tüfeği bir güzel aldım ve orada nöbetini gayet muntazam tutan diğer askere de tüfeğini benim aldığımı söylememesini sık sıkı tembih ederek odama döndüm. Sabah oldu baktım tüfeğini aldığım asker nöbetçi odamın önünde kararsız ve endişeli dolaşıyordu. Odamdan çıktım ve “bir şey mi arıyorsun hayır ola?”Bembeyaz bir yüz ifadesi ile, “haayır komutanım” dedi. Ancak, dönüp gitmedi ve orada öyle dikili kaldı. Aradan onbeş dakika geçti geçmedi çok endişeli olduğunu görerek kendisini nöbetçi amiri odasına çağırdım. Hazır ol durumuna geçti ve “Buyrun komutanım” dedi “Bak yaptığın hata senin askerlik hizmetini yok saydıracak kadar ağır bir durumu gerektiriyor. Hadi diyelim bir hata yaptın ve yemekhanede masaları birleştirip uyudun, hiç olmazsa tüfeğin askısını koluna geçir ve öyle uyu be adam. Sana eğitimde tüfeğin bir ana, avrat ve bir at kadar önemli olduğunu mutlaka söylediler. Gayet iyi futbol oynayan bilgili ve eğitimli bir kişisin. Ayrıca, görgülü bir aileden de geldiğini biliyorum. Bu hatayı nasıl yaptın anlayamadım. Al şu tüfeği bir daha dikkatli nöbet tut. Diğer nöbetçi subaylar sana benim kadar insafli olamayabilirler.”

“Sağ olun komutanım. Bu iyiliğinizi unutmayacağım. Yalnız siz de benim iyiliğimi unutmayın.”

“Neymiş bakalım senin iyiliğin.?”

“Siz tüfekle atış talimi yaparken hedefi hep ıskalayıp karavana atıyordunuz. Ancak, sizin atışlarınıza ben siperden hep 12 den vurdu levhasını kaldırıyordum.” Neyse ki Tatvan Atış Yarışması iptal edildi.

Erdil Ünsal